Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 1. Den 1ste Januar 1902. 51de Aargang.

Tale af Præsident Joseph F. Smith

ved den 71. Aarskonference, afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City Lørdagen den 7. April 1901.

Medens jeg sad og lyttede til Brødrene, som talte, overvejede jeg i mit Sind, hvilket Emne jeg skulde vælge, dersom jeg skulde blive opfordret til at tale; men jeg kunde ikke blive enig med mig selv om at fæste Tankerne paa en bestemt Tekst, og derfor kommer jeg ene og alene til at stole paa, at Herrens Aand vil vejlede mig i mine Bemærkninger. De foregaaende Talere have Alle været velsignede med Guds Aand, og hvad de have sagt vil sikkert have en gavnlig Indflydelse paa hele Israel.

Det er et storartet Skue at betragte denne store Skare af Mennesker, forsamlede i dette Tabernakel. Har man nogen Sinde før i Guds Folk set noget, der kan sammenlignes hermed! Hele denne store Bygning er fyldt til Trængsel. Hvert Sæde er optaget, og Folk staa op i Sidegangene og langs med Væggene. Og samtidig med dette Møde afholdes der et andet ovre i Assembly Hall; thi mange kunde jo ikke en Gang finde en Staaplads herinde. Alle prise vi Gud og fryde os i hverandres Selskab; thi skønt Præsident George Q. Cannon er syg og fraværende, og mange af os have Sorger og Bekymringer, tror jeg alligevel ikke, at der nogen Sinde har været en Tid i denne Kirkes Historie, hvor Herren har velsignet os i større Udstrækning end for nærværende Tid. Jeg erindrer ikke, at vi have indtaget en mere frem-

trædende Stilling i Nationen, end vi gøre nu; ja, hele Verdens Øjne ere henvendte paa os. Herren, den Almægtige, er med sit Folk, og han har udgydt sin Aand over Alle, der have været villige til og forberedte paa at modtage den. Jeg anser Tiden for at være kommen, da Herren vil meddele sine Velsignelser til enhver, der er beredt paa at modtage dem; ja, jeg synes ofte, at Herren ved mange Lejligheder giver os saadanne Velsignelser, som vi maaske ikke tilfulde have fortjent.

Vi have Krav paa Aabenbaring fra Gud til at instruere os angaaende vore egne Pligter og ligeledes med Hensyn til vore Slægtninge, der ere gaaede hinsides Sløret, og hvis Hjærter ere vendte mod Børnene i Haab om, at disse skulle udfri dem fra deres Fangenskab og være dem behjælpelige med at faa Adgang til at nyde Jesu Kristi Evangeliums Velsignelser; thi vi ere forlenede med denne Magt.

Det er først nu i den senere Tid, at de Hellige have haft fire Templer til deres Raadighed, hvor de kunne meddele Evangeliets Ordinanser til de Døde saa vel som til de Levende. Men det har vist sig, at selv fire Templer ikke en Gang ere tilstrækkelige; thi Afstanden mellem dem er stor, og Folket tiltager stedse i Antal. Mange ere fuldstændig afskaarne fra at indgaa i Herrens Tempel, fordi de bo saa fjernt derfra. Jeg kan derfor tydeligt se, at det vil vise sig nødvendigt at bygge endnu flere Templer, saa at Medlemmerne af vort Samfund ikke skulle se sig nødsagede til at rejse Hundreder af Mile for at indgaa i Herrens hellige Hus.

Til Trods for det vidt omfattende Arbejde, Kirkens ledende Mænd have udført, staa vi endnu langt tilbage i mange Retninger. Der er givet os enhver Lejlighed til at vinde Oplysning og modtage Vejledning; desuden have vi Bøger som Bibelen, Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog, der ere tydelige og lette at fatte; men alligevel findes der mange iblandt os, som mangle Tro, og hvis Kundskab om Sandheden paa visse Omraader er indskrænket. For ikke saa længe siden fremlagde den præsiderende Biskop for Præsident Snow en Bog, der indeholdt Navnene paa ti Tusinde Sidste-Dages Hellige, som ikke betalte Tiende. Er det ikke til at forbavses over! Endskønt hver af de omtalte Bøger paa en ligefrem og tydelig Maade belærer os om vore Pligter i denne Henseende og tilkendegiver Herrens Vilje desangaaende, findes der alligevel ti Tusinde, som ikke betale Tiende. Søndag efter Søndag møde vi og nyde Herrens Nadver. Atter og atter overvære vi Møder i de forskellige Afdelinger af Præstedømmet, vi tilhøre, og alligevel er der saa mange, som ikke forstaa dette Princip, og som endnu ikke synes at vide, at Gud har givet sit Folk denne Lov. Herren har erklæret, at deres Liv, som have betalt Tiende, ville blive sparede, naar Jorden skal opbrændes.

Det er fremdeles blevet lovet os, at dersom vi overholde Tiende-

loven, vil dette Land, som Gud har givet os, blive et Zions Land og et Forjættelsens Land for os. Et Land, som Herren vil velsigne og gøre frugtbart. Men skønt disse Løfter ere givne de Sidste-Dages Hellige, findes der alligevel ti Tusinde iblandt os, hvis Navne ikke ere at finde i Kirkens Tiendebøger. Disse vilde i Følge Guds Ord ikke have nogen Arveret i Zion, naar han skal vælge dem, der ere værdige til at opbygge Centrum-Staven. Ej heller ville deres Børn og deres Efterkommere have nogen Arveret der, thi deres Navne findes ikke indførte i Herrens Lovbog.

Vi anse muligvis den Sag for at være af mindre Betydning. Men lad os for et Par Minutter overveje den lidt nøjere. Der siges, at der er, ca. 69,000 i Kirken, som betale fra 1 til Hundreder af Dollars i Tiende om Aaret.

Antag, at der for Eksempel kun fandtes 10,000, som opfyldte denne Pligt, og 59,000, som forsømte den. Hvorledes skulde vi da se os i Stand til at opføre Templer og Forsamlingshuse? Hvorledes kunde vi da fortsætte Missionsvirksomheden, føde og klæde de Fattige og uddanne og undervise de Forældreløse? Og hvorfra skulde vi faa Midler til at opbygge Zion og oprette Guds Rige paa Jorden? Hvorledes skulde vel Værket kunne fremmes, dersom alle vare saa efterladende som de ti Tusinde? Vi vilde blive lig den sekteriske Verden — magtesløse, og det i endnu større Grad; thi skønt andre Samfund ikke have Loven om Tiende, findes der iblandt dem velstaaende Mænd og Kvinder, som ere saa ivrige i deres Tro, at de Tid efter anden skænke store Summer — i mange Tilfælde Tusinder af Dollars — til deres respektive Kirkesamfund, og derved ere disse i Stand til at gøre Fremgang i materiel Henseende. Alligevel er jeg glad over, at der er 69,000 Tiendeydere i Kirken, og jeg ønsker, at alle disse vare saa vel stillede, at de kunde og vilde betale store Summer til Kirken og indsende af deres Produkter til Herrens Forraadshus og paa denne Maade støtte Herrens Sag.

Tillad mig at udtrykke de Følelser, jeg nærer i mit Hjærte; kald dette en Profeti, om I saa ønsker. De, hvis Navne ere og ville vedblive at være skrevne i Kirkens Tiendebøger, ville vedblivende gøre timelig Fremgang, og Gud vil velsigne deres Agre og Enge og Flokke og paa alle mulige Omraader forøge deres Gods og Ejendomme. De derimod, hvis Navne ikke ere indførte i Bøgerne, ville faa Herrens tugtende Haand at føle, og hans Velsignelser ville blive dem berøvede. Jeg fremkommer ikke med denne Udtalelse i Form af en Trusel. Det er ikke min Hensigt at gøre dem bange, som ikke yde Tiende. Det er simpelthen en bibelsk Sandhed, udtalt af Profeterne og berettet i den hellige Skrift. Der staar at læse derom i Mormons Bog saa vel som i Bibelen.

I gamle Dage røvede Guds Folk fra Herren, idet de forsømte at iagttage Loven om Tiende, og Følgerne heraf vare, at han tugtede dem paa mange Maader. Jorden tabte sin Frugtbarhed, og Folket plagedes med Sygdomme og Insekter.

Folkets Tiende bliver ikke benyttet paa en uforsvarlig Maade. Ingen beriger sig ved Folkets Afgifter. Nogle faa, som hellige al deres Tid i Kirkens Tjeneste, modtage en lille Understøttelse, tilstrækkelig til at holde Ulven fra Døren. Det er dem tilladt at have Brød at spise og en simpel Klædedragt at tage paa. Men ingen modtager store Gager, der sætte dem i Stand til at berige sig selv paa Folks Bekostning. Dersom jeg skulde være afhængig af det, jeg modtager fra Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og ikke havde andre Indtægtskilder, vilde min Familje sulte og være blottet for det allernødvendigste til Livets Ophold. Hvert Aar betaler jeg Hundreder af Dollars i Skat. Vi maa skaffe Hjem til vore Familjer og ere tvungne til at forsørge dem. Det er ikke alene en Pligt, som vi maa opfylde, fordi vi er Medlemmer af Kirken, men det er en naturlig Selvfølge, og desuden vilde vore Fjender fordømme os, dersom vi forsømte vore Hustruer og Børn. Jeg har nu flere Boliger her i Salt Lake, som jeg maa betale Skat af, og naar jeg har betalt min Skat, min Tiende og andre løbende Udgifter, saa er der kun meget lidt tilovers til at forsørge min Familje for; derfor gentager jeg, at hvis jeg ikke havde andre Indkomster end dem, Kirken yder mig, vilde vi mangen Gang gaa sultne i Seng. Jeg har haft Held med mig i forskellige Foretagender, og fra disse Kilder modtager jeg pekuniær Understøttelse. Jeg omtaler simpelthen disse Fakta for at bevise, at det er absolut nødvendigt at modtage Hjælp fra Kirken for de Mænd, som altid ere beskæftigede med at prædike Evangeliet og virke for Guds Sags Fremgang paa Jorden. Mænd, som Aar ud og Aar ind ere trofaste og virksomme og altid beskæftigede i Kirkens Tjeneste, fortjene i alle Tilfælde den nødvendige Føde, Klæder og et Sted, hvor de kunne lægge sig til Hvile. Vil enhver ikke indrømme det? En Arbejder fortjener sandelig sin Løn.

Nej, Tienden bliver ikke benyttet til at berige Brødrene, der ere i Kirkens Tjeneste. Store Summer bruges til Vedligeholdelsen af de fire Templer. Tusinder af Dollars benyttes til Uddannelsen af Zions Ungdom og til Kirkeskolernes Opholdelse. Mange Penge kræves til at understøtte de Fattige og Nødlidende i Kirken, og jeg kan ikke indse andet, end at det er fuldstændig rigtigt, at Kirken hjælper sine fattige Medlemmer.

Jeg forventer at se den Tid, da disse ti Tusinde ville komme og betale deres Tiende og faa deres Navne indførte i Kirkens Protokoller. Dersom disse Mennesker ikke gøre dette, vil det ikke blive dem tilladt at nyde Herrens Velsignelser, og naar Herrens Dag kommer, og denne

Jord gennemgaar sin Lutringsproces, ville de lide samme Skæbne som de Ugudelige.

Jeg kommer til at tænke paa et Skriftsted, som jeg vil læse for eder; det findes i Mormons Bog og er Jesu Kristi egne Ord. Da Herren besøgte dette Fastland efter sin Opstandelse, gav han følgende Instruktion:

„Derfor, salige ere I, dersom I gøre dette, thi I skulle blive ophøjede paa den yderste Dag.

Skriv det, som I have set og hørt, med Undtagelse af det, som er forbudt;

Skriv dette Folks Gerninger, hvilke skulle blive, ligesom skrevet er om det, der er sket;

Thi se, ud af Bøgerne, som ere skrevne, og som skulle skrives, skal dette Folk blive dømt; thi ved dem skulle deres Gerninger blive bekendte for Menneskene.

Og se, Alting er skreven af Faderen; derfor, ud af Bøgerne, som ere skrevne, og som skulle skrives, skal Verden vorde dømt.

Og I skulle være dette Folks Dommere, efter den Dom, som jeg skal give eder, og som skal være retfærdig. Hvad Slags Mænd burde I da ikke være? Sandelig siger jeg eder: ligesom jeg er."

Disse ere Jesu Kristi Ord, og de findes gentagne, omtrent ordret, i Bibelen. Ud af Bøgerne og efter deres Gerninger vil dette Folk blive dømt, og I Mænd, som bære det hellige Præstedømme, I Apostle, Præsidenter, Biskopper og Højpræster ville blive kaldte til at være Folkets Dommere. Derfor bør I sætte et følgeværdigt Eksempel og paase, at Folket lever i Overensstemmelse med Jesu Kristi Evangelium og overholder Guds Bud og Love. Der bør føres Bøger over deres Handlinger. Det skal protokolleres, naar de blive døbte, og naar de modtage Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, og ligeledes skal det berettes, om de varetage deres Pligter som Præster, Lærere, Diakoner, Ældster, Halvfjerds eller Højpræster. Naar de betale Tiende, skal det føres til Bogs, og Herren vil saa afgøre, om de gøre Ret imod ham i denne Henseende. Herren vil fælde Dommen paa dette Omraade; men vi skulle dømme hele Folket i Almindelighed efter først at have advaret dem og formanet dem til at gøre deres Pligter. Derfor er det nødvendigt for dem, som ere Ledere iblandt Folket, at sætte et godt Eksempel. De maa vandre paa den rette Vej og indbyde Folket til at følge dem.

De maa ikke forsøge at drive Folket; de skulle ikke være herskesyge og stræbe efter Magt; men de skulle være Folkets Brødre og Ledere.

Det forundrer mig, at nogle Mennesker ikke kunne eller ikke ville se Sandheden, og dette bringer mig til at tænke paa et andet Skriftsted, der findes i Mormons Bog og lyder saaledes:

„O den Ondes underfundige Plan! O Menneskenes Forfængelighed, Skrøbelighed og Daarskab! Naar de ere lærde, tænke de, at de ere vise, og de lytte ikke til Guds Raad, men de sætte det til Side; thi de mene, at de vide det af dem selv; hvorfor deres Visdom er Daarlighed, og den gavner dem intet. Og de skulle forgaa."

Dette er en Aarsag, hvorfor mange Folk ikke kunne og ikke ville se Sandheden.

De stole paa deres egen Visdom og Kundskab og tilsidesætte det, som angaar Gud, og de opløfte sig i deres Hjærters Stolthed.

Men Herren har sagt, at de skulle omkomme, og jeg vil ikke modsige ham.

Profeten fortsætter:

„Men det er godt at være lærd, naar man lytter til Guds Raad."

Deri ligger det vanhellige. Dersom de Lærde kunde bevæges til at lytte til Guds Raad, vilde der ikke være noget at udsætte paa dem; men dersom de ikke ville lytte til Guds Raad, da er al deres Lærdom kun Daarskab i Herrens Aasyn, og de ville omkomme med al deres Lærdom og Kyndighed.

„Men ve de Rige, som ere rige paa denne Verdens Gods, thi fordi de ere rige, foragte de de Fattige, og de forfølge de Ydmyge, og deres Hjærter ere hengivne til deres Skatte, og saaledes er deres Rigdom deres Gud. Og se, deres Rigdom skal forgaa tilligemed dem."

Her er en Nøgle:

„Og ve de Døve, som ikke ville høre, thi de skulle ligeledes omkomme."

Vi beklage de Blinde, som ikke kunne se; Herren vil være barmhjertig og naadig mod dem; men ve dem, som ikke *ville* se!

„Ve de Blinde, som ej ville se, thi de skulle ligeledes omkomme."

„Ve de Uomskaarne af Hjærtet; thi Bevidstheden om deres Synder skal slaa dem paa den yderste Dag."

„Ve Løgneren, thi han skal blive nedkastet til Helvede."

„Ve Morderen, som forsætlig dræber, thi han skal dø."

„Ve dem, som begaa Horeri, thi de skulle nedkastes til Helvede."

„Ja, ve dem, som dyrke Afguder, thi Djævelen over alle Djævle finder Behag i dem."

„Og endelig, ve over alle dem, der dø i deres Synder, thi de skulle vende tilbage og se hans Ansigt, og dog forblive i deres Synder."

Mine Brødre og Søstre! Jeg vil bære mit Vidnesbyrd for eder; thi jeg besidder en Overbevisning, der kan tage hele mit Væsen i Besiddelse. Havde jeg blot det Privilegium at vidne for hele Verden, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn og Verdens Forløser; at Joseph Smith er, var og altid vil være en Guds Profet; at han blev

ordineret og udvalgt til at staa som Hovedet for Tidernes Fyldes Husholdning, og at han holder Nøglerne til denne Uddeling med Magt og Myndighed til at aabne Døren til Guds Rige for dem, der ere værdige til at gaa derind, og til at lukke den for dem, der ikke ville lytte til Guds Lov.

Jeg ved paa det Bestemteste, at dette er Guds Rige.

Herren selv præsiderer over denne Kirke.

Han præsiderer over Præsidenten af vort Samfund og har gjort saa fra Profeten Joseph til Profeten Lorenzo, og saaledes vil det blive ved at være.

Herren vil holde Roret i sine egne Hænder; han har paabegyndt dette Værk og vil se til, at det bliver udført, og han vil tage Æren for det.

Samtidig vil Gud staa sine Tjenere bi i deres retfærdige Foretagender og lade dem nyde Anseelse i Folkets Øjne, og de ville blive ophøjede i hans Nærhed og deltage i hans Herlighed for evigt. Enhver af Herrens Udtalelser med Hensyn til dette Sidste-Dages Værk vil blive opfyldt.

Verden er ude af Stand til at forhindre det.

De Blinde, som ikke ville se, og de Døve, som ikke ville høre, kunne ikke afholde denne Sag fra at vinde Fremgang.

Lad dem lægge Blokke foran Hjulene, lad dem latterliggøre os og opvække Bitterhed og Forfølgelse imod de Sidste-Dages Hellige og søge at lede de Trofaste paa Vildspor, alt dette har ikke noget at betyde; thi Gud staar ved Roret; og han vil lede sit Folk fremad til Sejr.

Mænd og Kvinder ville maaske lade sig bedrage af Mørkets Magter. Nogle ville maaske lade sig føre bag Lyset af „Christian Science“, Hypnotisme, Spiritisme og andre af Mennesker opfundne og af Djævelen inspirerede „ismer“; men Guds Udvalgte ville blive i Lyset og se Sandheden. De ville ikke blive blændede, og deres Øren ville ikke miste deres Hørесans; nej, de ville vandre i Lyset, ligesom Gud er i Lyset, og have Samfund med Jesus Kristus. Ja, maa Herren hjælpe os Alle til at vandre paa Lysets Sti. Maa han værne os mod alle den Ondes Snarer og Fælder og hjælpe os til at bevare Troen paa ham og hans underfulde Værk. Jeg har ofte sagt, og jeg vil gentage det, at Guds Rige er godt nok for mig. Denne Organisation, kendt som Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, tilfredsstiller ethvert af mine Ønsker, og jeg behøver ikke at tage Tilflugt til andre Samfund, som ere Menneskers Værk og Paafund. Mit største Ønske for eder er, at I maa forblive trofaste alle eders Dage og ikke lade eder føre paa Afveje af falske Aander, som ere udgangne i Verden for at forføre Menneskene. Spiritismen begyndte i De forenede Stater paa samme

Tid, som Joseph Smith modtog sin første Aabenbaring. Hvad er mere naturligt, end at Lucifer skulde aabenbare sig for Menneskene og derved bedrage dem og bortlede deres Opmærksomhed fra Guds aabenbarede Sandhed?

Og har han ikke stedse givet sig tilkende siden hin Tid? Gud velsigne Israel og bevare os alle i Troen. Maa han velsigne vor Præsident og forlænge hans Aar og styrke hans Legeme og hans Aand, og maa hans Aandskraft og Rørighed tiltage og ikke aftage.

Jeg beder ogsaa Herren velsigne Præsident Cannon, vor elskelige Broder, som for Tiden er fraværende; maa det blive ham tilladt endnu en Gang at komme tilbage til sit Hjem og til Kirkens Barm, dersom Gud ikke har bestemt det anderledes. Det er min ydmyge Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Den 1ste Januar 1902.

Nytaars-Hilsen.

Da vi nu staa saa at sige paa Dørtærskelen til et nyt Aar, føle vi Trang til at ønske „Stjernens" Læsere et af Hjertet velment „godt og lykkeligt Nytaar"; gid Fred maa dvæle i eders Boliger og Velsignelser paa eders Vej.

Ganske naturligt ville vi i vore stille Tanker reflektere, og uvilkaarlig ville saadanne Spørgsmaal fremkomme: Hvad mon det nye Aar bringer i sit Skød? Vil det bringe Velsignelse og Lykke i vore Hjem, i vort Arbejde, i vore Studier eller i vore Forretninger, kort sagt i vort Livs Handel og Vandel? Besvarelsen af disse lønlige Tanker og Spørgsmaal beror mest paa, hvorledes vi som Fornuftvæsener stille os under de forskellige Livsforhold og Omstændigheder, der omgive os. Ved en grundigere Overvejelse af vor Stilling kunne vi lære en god Del af andres mangen Gang dyrekøbte Erfaringer, og det vil gaa op for os, at det er nødvendigt at benytte al den Visdom, som vi maatte være i Besiddelse af, for at lægge Grundvolden til vor egen fremtidige Lykke og Velsignelse; gid vi da ville søge Raad og Vejledning hos de noble Mænd, som have baaret Dagens Byrde og Hede og været inspirerede af Herrens Aand, hvorved de have nedskrevet letfattelige Lærdomme og Principper, som danne en Grundvold, paa hvilken alle Mennesker kunne bygge i deres forskellige Stillinger. Kong David, en af disse noble og prøvede Mænd, siger i sin 119. Salme, 105. Vers: „Herrens Ord er en Lygte for min Fod og et Lys paa min Sti," og igen: „Salig

er den Mand, som ikke vandrer i de Ugudeliges Raad, ej heller staar paa Synderes Vej, ej heller sidder i Spotteres Sæde, men som har Lyst til Herrens Lov og grunder paa hans Lov Dag og Nat. Han skal være som et Træ, der er plantet ved Vandbække, hvilket giver sin Frugt i sin Tid, og hvoraf ikke et Blad affalder; og alt, hvad han gør, skal han faa Lykke til." (Salm. 1, 1.—3.) En anden af disse gamle, vise Mænd siger: „Visdom er bedre end Perler, og alle Ting, man haver Lyst til, kan ikke lignes ved den." (Ordsprog 8, 11.)

Disse Citater forekomme os som Vejvisere paa vor Vandring igennem Livet, lige meget hvilken Stilling vi indtage i Samfundet; de ville passe for os Alle. Og læg nøje Mærke til, hvorledes han talte, paa hvis Læber der aldrig fandtes Svig: „Men søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges eder." (Matth. 6, 33.) Disse Ord ville være nyttige i alle Tidsaldre og iblandt alle Slægter paa Jorden. Grundvolden til sand Lykke og Velsignelse er altsaa, som Apostelen Paulus siger: „Gudsfrygt med Nøjsomhed er en stor Vinding" (1. Tim. 6, 6.), og atter: „Men Gudfrygtighed er nyttig til alle Ting og har Forjættelse for det Liv, som nu er, og for det tilkommende" (1. Tim. 4, 8.), og dersom vi leve saaledes, at vi kunne sikre os disse Forjættelser, da vil det nye Aar i Sandhed blive et godt og lykkeligt Nytaar for os. Vi ville derfor henlede de Helliges Opmærksomhed paa vor Frelsers Ord: „Frygt ikke, du lille Hjord! thi det er eders Fader behageligt at give eder Riget."

Til vore Ældster, som ere spredte omkring paa deres forskellige Arbejdsmarker i disse Lande, sende vi vor oprigtige Tak for deres Bistand og Hjælp med at udsprede Sandhedens frelsende Budskab til vore Medmennesker i det forløbne Aar; vi haabe, at de i det kommende Aar maa vedblive at være nidkære og benytte Tiden til at fremme Herrens Værk og opløfte en advarende Røst om, at Herren har talet paany. Redaktionen.

Affalder Religionen?

En Redaktions-Bemærkning i et Blad, kaldet den „brune Bog", fremhæver, at Verden forbedres, men den beklager Kirkens Tilbagegang. Den paastaar, at Oplysningen er større, men frygter for, at „Kirkens frygtindgydende og kraftfulde Fremtræden, der gjorde sig gældende for flere Hundrede Aar siden, er forbi, og at Fornuften har indtaget dens Plads. Mennesket frygter ikke længer for Gud, Djævelen, Kirkens Mandater eller Trusler om en evig Straf". Det bemærkes, at der med „Videnskabens og Historiens Udbredelse er opnaaet en Kundskab om,

at der ikke eksisterer noget Helvede, og at Djævelen er et æventyrligt Individ", at eftersom Kirken nu bestaar af Mennesker, er den lige saa fejlagtig som de, og at Gud er et Kærligheds-Væsen, der ikke fremkalder Frygt. Det paastaas endvidere, at „Verden er bleven oplyst om, at Frelsen opnaas ikke gennem Kirken, men ved Menneskets egne Bestræbelser paa at danne Karakter". Forfatteren udtrykker sin Overbevisning i disse Ord: „Jeg holder mest af den Religion, som Mennesket danner for sig selv som passende for sin Tid og Sted, i Modsætning til forbigangne Tiders organiserede Bekendelser og Systemer."

Disse Meninger indeholde en Blanding af Sandhed og Vildfarelse. De fremsatte Kendsgerninger ere for største Delen sande; men de uddragne Slutninger ere tildels fejlagtige. Det er sandt, at Verden er vokset i intellektuel Henseende. Religionen har ikke holdt Skridt med Videnskaben og den menneskelige Forstands Fremskridt. Det er, fordi de forskellige Religions-Systemer ere uden virkelig Kraft og magtesløse. Det, som intet Liv har, kan ikke gøre Fremskridt. Denne Kendsgerning kan dog ikke tilsidesætte Ideen om, at sand Religion besidder Liv og Kraft og selvfølgelig kan vokse og udvikle sig. Hermed menes ikke, at en Sandhed kan læmpes efter Tid og Omstændigheder, men snarere, at den kan udvikle sig ved Fremstillingen af andre Sandheder, som kaste større Lys over de kendte Sandheder.

Det er uden Tvivl en Fordel, at Frygten, der var saa fremtrædende i de forbigangne Tiders Teologi, for en stor Del er fortrængt fra Nutidens Lære-Maade. Men den er dog en nødvendig Fremtoning i alle Love, baade menneskelige og guddommelige. Loven er givet for Overtræderens Skyld, og Frygten for Følgerne af dens Overtrædelse maa nødvendigvis sætte en vis Grænse for Forbrydelse og Synd. Hvis der er en Belønning for Retfærdighed, maa der ogsaa være fastsat en Straf for dem, som begaa Ugudelighed mod bedre Vidende. Hvis vi udelade dette af Religionen, maa vi ogsaa forbigaa Gud. Det højeste Væsen og Universets Skaber har Ret til at fordre Lydighed mod sine Love, som sikkerligen ere grundlagte paa Retfærdighedens og Naadens evige Principper, og derfor maa der være ufravigelige Følger baade for Lydighed og Ulydighed. Derfor er Frygten nødvendig i den sande Religions Indflydelser.

Det højeste Begreb om Lydighed mod Loven er at være føjelig og adlyde den, fordi det er Ret, uden at forvente nogen af de Fordele, der modtages ved at adlyde den, eller Straffen, der medfølger dens Overtrædelse. Men Menneskene have i Almindelighed ikke opnaaet en saadan Fuldkommenhed, og derfor maa Læren om Belønning og Straf udøve en kraftig Virkning med Hensyn til at opnaa det forønskede Endemaal. Ethvert Individ vil blive dømt „efter sine Gerninger". Mennesket besidder fri Vilje i en saadan Grad, at det kender Forskel paa

Godt og Ondt og kan handle efter sin Vilje angaaende Udførelsen af begge Dele. Derfor er Læren om Gengæld rationel og maa udgøre en Del af den guddommelige Økonomi.

Prædikanternes bogstavelige Helvedes Ild har just ikke nogen brændende eller forfærdende Virkning paa Flertallet af Menneskene i vore Dage; men dette tilintetgør ikke og burde ejheller forkaste Troen paa, at der er en Tilstand og et Sted eller Steder, hvor Overtræderen vil blive tilstrækkelig straffet. Retfærdigheden vil uden Tvivl en Gang i Tiden kræve sit eget, og naar den er færdig eller tilfreds, vil ogsaa Naaden kræve sine Rettigheder. Begrebet om Helvede kan altsaa ikke forkastes som en Myte; ej heller kan Satan som en Legemliggørelse af det Ondes Princip med Sandhed forkastes som en Uting. Skønt teologiske Lærere have været frygtelig yderliggaaende i at forplante deres egne Ideer om Guddommen og deres forskellige Begreber, vilde det dog være at gaa til den modsatte Yderlighed, hvis vi ganske tilsidesatte den aabenbarede Religions ophøjede Sandheder, og det vilde have lige saa uheldsvangre Følger.

„Et Menneskes egne Bestræbelser paa at danne Karakter" ere uden al Tvivl ubetinget nødvendige for at forberede ham til den ophøjede Tilstand, der vil gøre ham skikket til at nyde sin Gud og Skabers Selskab og Herlighed. Men for at være i Stand til at lære, hvorledes han skal danne og udvikle sin Karakter, behøves guddommelig Ledelse, og denne faas gennem Kirken, som er oprettet ved guddommelig Forordning. De menneskelige Kirker ere fejlagtige af den simple Grund, at de ere menneskelige, men Guds Kirke er en Oprettelse af hans egen Indretning. Dens Principper ere evige Sandheder, fordi de udgaa fra ham; dens Ordinancer ere nødvendige; dens Indflydelse og Aand lede til Gud, og de kunne ikke ustraffet ringeagtes af Nogen, som i Sandhed søger aandelig Udvikling og Fuldkommenhed.

Det forundrer os ikke, at tænkende Mennesker forkaste de forskellige modstridende religiøse Organisationer, som paastaa at være Kristi Kirke. Men naar de tale om at oprette egne Religioner, saa vise de deres Mangel paa Forstaaelse af, hvad virkelig Religion er. Hvis enhver vilde oprette Religioner, der passede til hans Syn paa Sagen, vilde det mangfoldiggøre den nu herskende Tvist og foraarsage større Forvirring. Det er paa samme Maade, som Mennesket danner sig den Forestilling om Gud, der passer til dets Tænkemaade. Dette er Vildfarelse. Gud skabte Mennesket, og Gud aabenbarer sin Religion til Menneskene. Den er bestemt, forstaaelig og let at adlyde. Alt andet, der kaldes Religion, er af menneskelig Oprindelse og er i Virkeligheden uværdig til dette Navn.

Vi ere lykkelige i Kundskaben om, at Gud har oprettet sin Kirke i vore Dage og aabenbaret Sandhedens Principper, hvilke vi kunne antage

som uomstødelige, saa vel som Midlerne, hvorved de kunne udbredes og formeres, eftersom Tid og Omstændigheder maatte fordre. De passe til Tiden, vi leve i, med alle dens Forbedringer i Videnskab, Kunst, Literatur og dens intellektuelle Fremskridt. De tilsidesætte Religionen, som Menneskene have oprettet i den forbigangne Tid, og de Vildfarelser og Forestillinger, der ere fremkomne om Guds Vilje og Veje ved menneskelig Forvendthed. Der er tilstrækkelig Frihed deri, baade for Tanker og Handlinger, til at tilfredsstille enhver fornuftig Sjæl, og dog foreskriver det Bestemmelser for menneskelig Opførsel, der ere nødvendige for Menneskenes fulde Udvikling til det evige Væsens Fuldkommenhed, hvorfra de ere udsprungne. Det foragtes af Mængden i vore Dage, men det vil endnu opnaa Anseelse, Beundring og Lydighed af de bedste Folk iblandt alle Jordens Beboere. (Deseret News.)

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 378.)

De Helliges sociale Orden. Naar vi betragte den herskende sociale Forstyrrelses-Tilstand, den stærke Protest imod de nuværende Systemer, hvorved Rigdommens Fordeling bliver mere og mere ulige, de Rige blive rigere, og de Fattiges Fattigdom tiltager, Undertrykkelsen hviler stedse tungere paa Masserne, den medfølgende Misfornøjelse med Regeringer og den kun halvt dæmpede Anarkisme, som svæver over næsten alle Nationer — burde vi da ikke søge Trøst i de af Gud givne Forjættelser om en bedre Plan, en Plan, som uden Magt eller Voldsomhed søger at oprette en naturlig Ligevægt, tage Despotismens Vaaben fra de Rige til Hjælp for de Fattige (P. B. 42, 39.) og give Alle Lejlighed til at leve og virke i den Kreds, til hvilken han er beskikket. Sandheden vil befri os fra Rigdommens saa vel som fra alt andet Tyranni. For at blive delagtige i en saadan Frihed maa Menneskene underkue Egenkærlighed, som er en af Gudelighedens farligste Fjender.

Kirken lærer om den rette sociale Organisation i Harmoni med Landets Love; og Giftermaals-Pagtens Hellighed og Overholdelse er nødvendig for Samfundets Befæstelse samt Opfyldelsen af den guddommelige Lov angaaende Afkom og Vigtigheden af den største personlige Renhed.

Giftermaal. Skriftens Læresætninger om Nødvendigheden af Giftermaal ere mange og bestemte. Herren sagde: „Det er ikke godt, at Mennesket er alene"; denne indholdsrige Erklæring blev givet med Hensyn til Adam, straks efter at han var sat i Edens Have; Eva blev

derpaa givet ham, og han erkendte Nødvendigheden af Kønnenes stedse-varende Forening i Giftermaal og sagde: „Derfor skal Manden forlade Fader og Moder og holde fast ved sin Hustru, og de skulle blive til eet Kød." (1. Mosebog 2, 24.) Ingen af Kønnene ere fuldstændige i sig selv som Guds Modbillede. Om Menneskets Skabelse læse vi: „Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede; Mand og Kvinde skabte han dem." (1. Mosebog 1, 27.) Denne dobbelte Skabelses Hensigt er fremsat i det næste Vers af den hellige Optegnelse: „Og han velsignede dem og sagde til dem: vorder frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden." (Læs ogsaa 1. Mosebog 9, 1.—7. og 3. Mosebog 26, 9.) En saadan Befaling vilde være uden Mening og intetsigende, hvis den blev givet til een alene; thi kun ved begges Forening er Formerelsen mulig. Hvor ubetydelig vilde Mennesket ikke være, hvis det ikke besad Magt til at formere sig! Hvor lidet udføres der ikke af et enkelt Individ i et dødeligt Livs begrænsede Tilværelse!

Storartede, som en ædel Mands Bedrifter kunde synes, ligger dog hans herlige Arvs Maal i den Mulighed, der er for ham til at efterlade sig Afkom af sit eget Væsen, der maaske kan fortsætte hans Triumfer og forherlige hans Navn. Og hvis dette er Tilfældet med dødelige angaaende jordiske Ting, hvor uoverstigelig større er da ikke den evige Formerelses Kraft, betragtet i den aabenbarede Sandheds Lys, angaaende den næste Tilværelses uendelige Fremgang! Apostelen var i Sandhed viis, da han sagde: „Dog er hverken Manden uden Kvinden, ej heller Kvinden uden Manden i Herren." (1. Kor. 11, 11.)

De Sidste-Dages Hellige antage Læren, at „Ægteskabet er hæderligt" (Hebr. 13, 4.), og fordre, at Alle skulle indgaa deri, som ikke ved fysisk eller anden Ufuldkommenhed ere hindrede i at paatage sig Ægteskabets hellige Ansvar. De anse det som et Privilegium, som en Pligt og som enhver værdig Mands Fødselsret at staa som Hovedet for en Familje, hvilken ved Guds Velsignelser aldrig skal uddø; og enhver værdig Kvinde har lige saa stor en Ret til at blive en Hustru og Moder i Menneskeheden. Uagtet det ukunstlede, fornuftige og naturlige i disse Lærdomme er der dog iblandt Menneskene opstaaet falske Lærere med den fordærvelige Lære, at Ægteskabet kun er en sandselig Nødvendighed, nedarvet af Menneskene som en Følge af deres nedværdigede Natur, og at den ugifte Stand er en højere Tilværelses Udmærkelse, som er mere antagelig i Guds rene Aasyn. Angaaende saadanne har Herren talet i disse Dage: „Hvo, som byder ikke at gifte sig, er ikke beskikket af Gud; thi Ægteskabet er beskikket Menneskene af Gud . . . for at Jorden skal fuldkomme sit Skabelses Maal og vorde opfyldt med sit bestemte Antal Mennesker overensstemmende med deres Skabelse, før Verden blev til." (P. B. 49, 15.—17.)

Celestialt Ægteskab. Ægteskab, som det forstaas af de Sidste-

Dages Hellige, er beskikket af Gud og bestemt som en evig Forbindelse af Kønnene. I deres Forstaaelse er det ikke en timelig Overenskomst, der kun er i Kraft her i Livet, men en højtidelig Kontrakt, som udstrækker sig til hinsides Graven. I Ægteskabets fuldkomne Ceremoni, som er forordnet af Kirken, maa Manden og Kvinden indgaa en Pagt af gensidig Troskab, ikke „til Døden adskiller dem", men „for Tid og al Evighed". En Kontrakt saa langt rækkende som denne — ikke for Tiden alene, men ogsaa ind paa det tilkommende Livs Omraader — udfordrer for at være gyldig en større Autoritet end menneskelige Forordninger, og en saadan Myndighed, der er evig, findes i det hellige Præstedømme, som Gud har givet. En mindre Autoritet vilde, selv om den maaske kunde have Gyldighed i dette Liv, være uden Magt over den menneskelige Sjæl hinsides Graven. Herren har sagt: „Alle Pagter, Kontrakter, Overenskomster, Forpligtelser, Eder, Løfter, Handlinger, Forbindelser, Foreninger eller Forhaabninger, der ikke ere stiftede, indgaaede og beseglede ved Forjættelsens Hellig-Aand, baade for Tid og Evighed af ham, som dertil er salvet, og tillige paa det allerhelligste ved Aabenbaring og Befaling formedelst min Salvede, som jeg har beskikket til at holde denne Myndighed paa Jorden .... have ingen Gyldighed, Magt eller bindende Kraft i og efter de Dødes Opstandelse; thi alle Forbindelser, som ikke ere sluttede i dette Øjemed, ende, naar Mennesket dør." (P. B. 132, 7.)

(Fortsættes.)

Dødsfald.

Det bekendtgøres herved for Slægtninge og Venner, at vor kære Datter, Antoinette Frederikke Haagensen, afgik ved Døden den 1. November 1901 i Logan efter længere Tids Lidelser af Tæring. Hun blev født i Aalesund, Norge, den 3. December 1879 og emigrerede i Forening med sin Moder, Elise M. Haagensen, til Utah i 1897. Afdøde blev døbt i Salt Lake City den 5. November 1898 og modtog sine Begavelser i Logan Tempel Aaret efter. Hun var en trofast og gudhengiven Søster og var glad ved at forlade denne Prøvestand og gaa til et bedre Hjem. Begravelsen fandt Sted fra 4. Wards Forsamlingshus under stor Tilslutning. Talerne ved Baaren vare: Dr. Charles Olsen fra Brigham City, Præsident C. D. Fjeldsted, Ældsterne F. Jacobsen og H. F. Christiansen samt Biskop Smith. Graven indviedes af Patriark R. Rasmussen.

Hvil i Fred! vor Datter kær;
Du fri fra Sorg og Sygdom er.
Din Lod var tung, men Troen stærk
Paa Jesu Kristi sande Værk.
Sov du kun sødt; du engang skal
Opstaa med de Forløstes Tal.

Elise M. Rasmussen. Rasmus Rasmussen.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien fra 1. Januar til 30. November 1901.

Konferencer.	Konference-Præsidenter.	Grene.	Missionærer fra Zion.		Lokale Præstedømme.				Medlemmer.	Total Medlemmer og lokale Præstedømme.	Børn under 8 Aar.	Totalsum.	Døbte.	Emigrerede.		Udelukkede.	Døde.	Ankomne.	Bortflyttede.	Fremmedes Huse besøgte.		Evangeliske Samtaler.	Skrifter omsatte.	Bøger omsatte.	Møder afholdte.	
			Højpræster.	Halvfjerds.	Ældster.	Præster.	Lærere.	Diakoner.						Over 8 Aar.	Under 8 Aar.					Ved Tilbud af Skrifter.	Efter Indbydelse.				Indendørs.	Udendørs.
Kjøbenhavn . .	Peter Christensen	7	2	16	34	19	13	4	584	654	105	759	48	39	9	6	5	8	4	30281	3241	5938	36253	998	574	3
Aalborg	James Johnsen	7	1	14	12	7	5	4	203	231	97	328	40	22	7	12	6	7	13	17838	3787	7193	26005	1089	705	
Aarhus	James C. Petersen	8	2	15	23	11	8	8	285	335	108	443	57	17	8	12	4	5	5	30597	1761	9480	41337	1418	1430	
Missions-Kontoret			1	2																						
Danmark		22	6	47	69	37	26	16	1072	1220	310	1530	145	78	24	30	15	20	22	78716	8789	22611	103595	3505	2709	3
Kristiania . . .	W. A. Christoffersen	8		20	49	31	31	19	740	870	201	1071	103	33	1	8	11	2	12	42161	825	6791	49677	1553	1353	6
Bergen	Peter Jensen	4		12	2	4	4	1	114	125	28	153	14	8			1	4	5	20597	665	4391	25155	2161	607	1
Trondhjem . .	E. C. Lybbert	5	1	11	3		2		69	74	12	86	22	3				5	2	13406	725	3221	18397	1442	292	2
Norge		17	1	43	54	35	37	20	923	1069	241	1310	139	44	1	8	12	11	19	76164	2215	14403	93229	5156	2252	9
Stockholm . . .	J. J. Cannon	11		30	98	46	39	20	1166	1369	247	1616	92	46	14	17	30	9	28	31729	606	6133	43834	1283	1963	32
Gøteborg	Nils Løfgren	8	1	16	48	22	20	24	432	546	95	641	46	14		11	8		1	22980	757	4765	23852	946	850	9
Skåne	P. B. Bunderson	5	2	8	10	17	12	7	274	320	62	382	12	14	8	1	4			11864	505	4290	17402	473	510	
Sverige		24	3	54	156	85	71	51	1872	2235	404	2639	150	74	22	29	42	9	29	66573	1868	15188	85088	2702	3323	41
Totalsum . . .		63	10	144	279	157	134	87	3876	4524	955	5479	434	196	47	67	69	40	70	221453	12872	52202	281912	11363	8284	53

Nytaar.

Mel.: Come, let us anew our journey pursue.

Kom, lad os ved Gry vor Rejse forny
Med Aarets Ankomst
Og ej stille staa for vor Herres Genkomst.
Ja, hans Vilje vi vil vise Lydighed til;
Vor Talenter former'
Med Haab og Taalmodighed gør hans Begær.

Vort Liv som en Drøm, vor Tid lig en Strøm
Iler hurtigt afsted,
Og de korte Minutter er altid paa Gled,
Lig Pile de flyve, ja Morgenen gryer,
Og de tusinde Aar —
Kommer frem for vort Blik — det er Evigheds Vaar.

Hvad vi maa gennemgaa, førend Maalet vi naa,
For vor Bedste det sker;
Vi maa høste Erfaring, imens vi er her.
Og i Glæde og Sorg vor Gud er vor Borg,
Ved hans Bistand vi maa,
Gennem hver Dag i Aaret, Velsignelser faa.

Maa han høre med Agt, naar han kommer i Pragt:
„Jeg har stridt, jeg har lidt,
Jeg har fuldendt det Værk, som du har mig beredt."
Maa enhver af os faa af hans Ord at forstaa:
„God og trofast du var,
Gaa nu ind til min Fred, du er mig dyrebar."

(Oversat fra Engelsk af J. J.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

Tale af Apostel Joseph F. Smith	1	De Sidste-Dages Helliges Tro	12
Red. Bem:		Dødsfald	14
Nytaars-Hilsen	8	Statistisk Rapport	15
Affalder Religionen?	9	Nytaar	16

København, 1902.
Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).